

Țara din raniță

TRIOLOGIE BELGRĂDEANĂ de Biljana Srbljanović. Traducerea: Ioana Flora
 ● TEATRUL „BULANDRA”, COMPANIA TEATRALĂ 777, TEATRUL „NOTTARA”
 ● Data reprezentăției: 20 octombrie 2000 ● Regia: Theodor-Cristian Popescu
 ● Scenografia: Viaceslav Vutcariov ● Muzica: Ada Milea ● În distribuție: Cornel Mihai Brănescu, Dragoș Bucur, Ioana Dominique de Hillerin, Bogdan Dumitrache, Ioana Flora, Isabela Neamțu, Vlad Oancea, Damian Victor Oancea, Andreas Petrescu, Rădița Cristina Roșu ● La violoncel: Radu Georgescu.

Bucureștiul a trăit intens emoțional și acut conflictual bombardamentele NATO din Iugoslavia. Dramaturgia de la fața locului este neașteptat de rațională, disperarea e ca un bloc de gheață adus într-un laborator aseptice, de unde au fost izgonite toate patimile.

Așa cum spune cântecul Adei Milea, cu care începe spectacolul, personajele și-au pus țara în raniță și au pornit să caute o graniță unde viața să fie posibilă. Primul episod se petrece la Praga: ca în *Emigranții* lui Mrožek, cei doi bărbați (frați), doi „oameni simpli”, duc o existență mizeră, devorați de dorul de casă, de patria care i-a trădat. Și patria îi trădează pe oameni, nu numai oamenii – patria. Al doilea episod se petrece în Australia: ca în *Cui i-e frică de Virginia Woolf?* două perechi (aici, emigranți) își consumă neîmplinirile și fantezmele erotice cu gândul la ceea ce au lăsat în urmă, la patria pe care au părăsit-o. Sau care i-a gonit? Așa cum se cuvine, al treilea episod se petrece la Hollywood: doi foști artiști belgrădeni se mulțumesc cu fărâmiturile de la masa băștinașilor. Ca în atâtea filme și piese, Patria vine peste ei, sub înfățișarea unui croat născut în Texas, convins că sârbii trebuie uciși. Ceea ce și face. Cercul se închide: nimeni nu a plecat de nicăieri. *Trilogia belgrădeană* răsfire imaginea derutei individuale pe toate meridianele: în țară, în spațiul tuturor nostalgiilor, al regretelor și speranțelor, a rămas Anna, care e bine, care e rău, care e, așa cum spun buletinele de știri, prinsă între două focuri, cu o viață rătăcită prin ranițele altora. Spiritul piesei rezonază ideal în

muzica spectacolului, în dulceața vocii omenesti, acompaniată trist de armoniile scrâșnite ale violoncelului. Scenografia sugerează deplasarea acțiunii, din camerele exilului, în exilul izgonirii din paradisi, contribuind decisiv la limpezimea trimiterilor din spectacol. Theodor-Cristian Popescu coagulează în jurul ideilor sale o echipă tânără, care realizează o performanță ce ar trebui să țină de nor-

biografie. Se poate spune că Dragoș Bucur, Vlad Oancea și Cornel Brănescu degajă într-o mai mare măsură decât ceilalți interpreți energia contaminantă a acestui spectacol, dar tot atât de bine s-ar putea ca diferențierea să fie nedreaptă. Nu toți ne contaminăm la fel și în același timp. Dar n-ar fi drept să nu se consemneze și reacția de dezgust absolut, înregistrată la unii spectatori, în seara premierei. Momentul adevărului din cel de-al doilea episod este alcătuit dintr-un dialog în care denumirile părților intime ale corpului omenesc sunt rostite așa cum sunt scrise pe pereții closetelor din gări, acțiunile în care acestea se antrenează sunt, de asemenea, numite în termenii cei mai frusti. Pentru cei care mai cred în destinul înalt al scenei, în virtuțile ei normative și educative în materie de expresie verbală, ceea ce se întâmplă, nu numai în acest spectacol, este inadmisibil. Li se poate răspunde că arta înobilează orice material verbal, că obscenității crimelor de război îi corespunde obscenitatea vocabularului. Tot așa cum se poate răspunde că legitimarea prin prezența pe scenă a vocabularului obscen elimină orice pojghiță de civilizație, deschizând drumul spre crimele de război... La care s-ar putea răspunde...

Ioana Flora și Andreas Petrescu

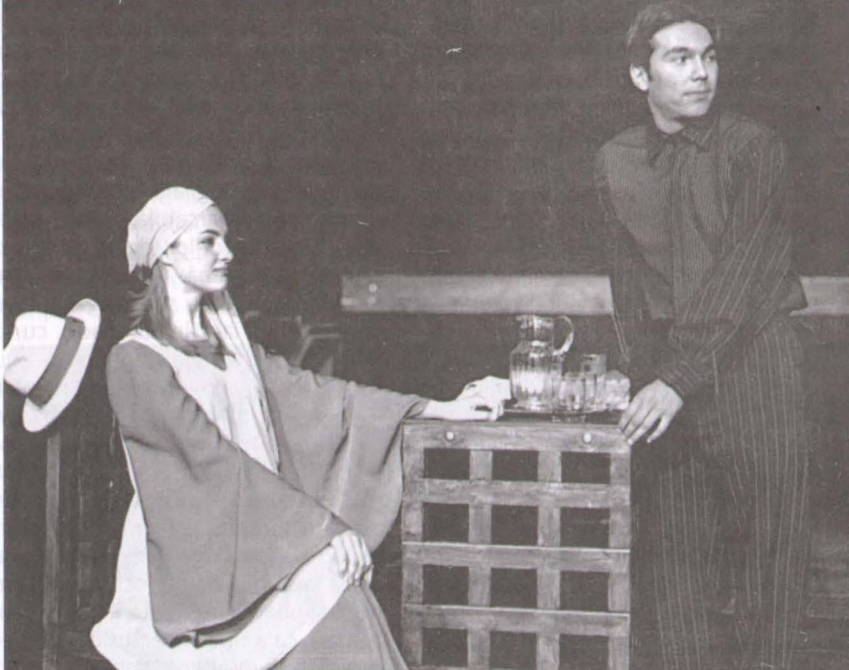

foto: Dan Bobe

malitate: acțiunea evoluează din tensiunea realizată de dialoguri, din dinamica relațiilor dintre personaje, din concentrare și ritm, din articularea expresivă a identificării cu o anumită stare, mai degrabă decât cu o

Discuția depășește cadrul unei cronici la un spectacol care, fie că place, fie că nu, nu lasă pe nimeni indiferent. Ceea ce și-au dorit și realizatorii.

Magdalena Boiangiu